

Halmosi Sándor

(Szatmárnémeti, 1971):
költő, műfordító, kiadó-
vezető, matematikus.
1989 és 2006 között Né-
metországban élt. Eddig
kilenc verses- és számos
műfordításkötete jelent
meg, verseit több mint
tíz nyelvre fordították.
Tagja a párizsi székhelyű
Európai Tudományos,
Művészeti és Irodalmi
Akadémiának.

HALMOSI SÁNDOR
Pusztá kézzel

Isten körmére égett a gyertyánk, de nem
tudjuk megtartani a fogadalmat. Pedig
nem is fogadtunk semmit, és azt is csak
halkan. Pusztá kézzel hordjuk el
a tanúhegyeket, levágott mellek
eleven sebei a gyalázott tájban.
A hegy magasán, mészárlás után.
Hévíz buzog fel bennünk a lelkiismeret
helyett. Mossuk kezeinket, áztatjuk magunk.

Katharok

Két tisztátalan a máglya láttán magába roskad.
Az a kis makula, a nem elviselhető. És a ki nem
nyújtott kéz, a gondolatban letépett körmök.
A glória, ami a fejünkre nő.

Mindennap

Mindennap leszáll a keresztről.
Megkapálja a szőlőt, felmossa a körletet.
Közben híreket hallgat és jó zenét.
Megmosakszik, hogy újra le lehessen
köpni. Megnézi mindennap a kiállítását.
Elmegy melletted. Utánad fordul. Elsiet.

Könnyező Madonna-arccal

Fájdalmas Krisztus és könnyező
Madonna-arccal tesszük, amit teszünk.
A kevés jót, a sok gyalázatot.
Néha tudjuk is, hogy mit cselekszünk.
Néha tényleg könnyezünk.
Van, hogy megnyílik a föld.
Van, hogy leszakad az ég.
Egyre gyakrabban mosunk kezet.
Egyre hangosabban tévedünk.

Halmosi Sándor
Napszállák című
kötetéről kritikát közlünk
jelen lapszámunkban.

Ha lenne még időnk

Ha lenne még időnk, megmutatnám neked
a Napraforgó utcai kísérleti lakótelepet
a Pasaréten. Végigsétálnánk a kis utcán,
megbeszelnénk a kor szellemét, az
építészetén átívelő stílusokat, és a teljesen
soha ki nem bogozzható összefüggéseket,
ami minden könyvből kimarad, azt az éthoszt,
és az embert, amikor nem szörnyeteg.
Gerlóczy Gedeonról, Gida bácsiról
különösen sokat beszélünk. Csontváry
is szóba jönne és a te szobraid. Feketében
lennél, és puha, mint mindig. Az Ördögárok
tökesúlya nem húz le, szép az íve,
és a lépték is emberi. A Széphalom utca
felől Justie fut elénk. Jozefa táncol.

Mert lennie kell

Mert lennie kell annak az átjárónak.
Esténként, amikor a csendes többség
is elhallgat, átszűrődnek azok a semmihez
sem hasonlítható hangok. Harangok
közötti pókhálócsend. Ilyenkor annyira
fáj, hogy bántjuk egymást. Ilyenkor
sejtem, hogy angyalok vagyunk.

Szecessziók árapályá

A hangulatokon túl, még lélek, már nem
szervezet. Nem hagyhatom szó nélkül.
Kivonulások, bevonulások, és közte
megállni, ez még a hullámvásznál is
rettenetesebb. Folyamatában élni a lélek
kasztrációját, és túlélni a szövődményeket.
Fölébeszélni a múzsának, neked.
Fölébeszteni a denevéreket.